

Mans vecvectēvs, manas mātes saukts par *Grospapu*, guļ zem Senču ielas. Viņš bija bagāts un Rīgā ietekmīgs vīrs, Armitsteda laikā strādājis par Rīgas fiziķi (kas varētu atbilst jēdzienam sanitārais ārsts), uzbūvējis vairākas ēkas Čaka un Stabu ielas stūrī, abiem saviem dēliem 20. gadsimta sākumā devis augstāko izglītību, bet vēlāk nopircis pa vasarnīcai. Līdzās augstajam amatam bijis čakls galdnieks, kas savai dzīves telpai taisījis ozolkoka rakstāmgaldus un skapjus. Latviešu dzimta bija ienākusi no Žemaitijas, un kā tolaik pieņemts, bija radusi savu stūrīti zemes Lielajos kapos, kur viņš pats tika guldīts ziemā tieši pirms krievu ienākšanas.

Viņa kundzei, kas nodzīvoja raženu mūžu krietni virs deviņdesmit, kas sagaidīja un izauklēja savus mazmazbērnus, vieta Lielajos kapos neatradās, viņu apglabāja Raiņa kapos. Proti, pagājušā gadsimta piecdesmitajos gados Lielie kapi tika pilnībā slēgti un paredzēti pārveidei par parku, ko vēlāk čakli Krievijas kapu kultūras piepratēji Rīgas izpildvarā arī veica. Krievijā kapu kultūra ir stipri atšķirīga vai dažviet tās nav vispār. Padomju vara darīja visu lai latviešiem (arī Latvijas ebrejiem, vāciešiem) nebūtu savu sakņu, savas piemiņas- Rīgā kapi tika nolīdzināti. Šķērsām Lielajiem kapiem Senču ielu iekārtojuši visai brutāli- izrakuši kādu metru no augšas ar visu, kas tur bijis, sabēruši smiltis, granti, akmeņus- un asfaltu virsū. Pie tam tas izdarīts laikā, kad mans vectēvs centies iegūt atļauju savu tēvu pārapbedīt- vienkārši kādu dienu kapos jau bijuši ekskavatori un buldozeri.

Visi stāsti par to, ka, Senču ielu iekārtojot, notika mirstīgo atlieku pārapbedīšana, ir meli. Šī pārapbedīšana pat bija aizliegta, tiesa, dažām dzimtām to esot izdevies veikt. Mana māte svecītes vecvectēva piemiņai lika pie Krišjāņa Barona kapa, jo vecvectēvam esot bijis gods Baronu labi pazīt.

Kopš mana māte ir aizgājusi taisaulē, man nav neviena, kas varētu parādīt, kur tieši zem Senču ielas dus mans vecvectēvs. Vietu apmēram zinu. Mana māte zināja stāstīt par dzimtām, kas

vecvectēva kapam dusējušas tuvumā. Tās bija pilsoniskās Rīgas latviešu dzimtas.

Neesmu ne rusofobs, ne kādas partijas ienaidnieks. Un tomēr- brīdī, kad man stāsta, ka nezināma biznesa vārdā pāri mirušu cilvēku pīšļiem tiks būvēts tramvajs uz nekurieni, manas asociācijas virzās uz tiem, kas piecdesmitajos un sešdesmitajos gados nolīdzināja ne tikai Lielos kapus, bet vēl vismaz piecu citu kapu teritorijas Latgales priekšpilsētā. Nezinu- kā 21. gadsimta Rīgas domkungiems šāda vīzdegunīga attieksme pret mirušu cilvēku piemiņu- varbūt vienkārši tas nozīmē, ka šiem cilvēkiem nav sakņu. Savulaik Čingizs Aitmatovs, apzīmējot cilvēkus bez saknēm, lietoja vārdu Mankurts.

Esmu PRET tramvaja līnijas būvei cauri Lielajiem kapiem, un aicinu visus pretoties šai ļaunajai idejai.

Pēteris Apinis, ārsts